

Aivar Mäe augustis 2004.

Harri Rospu foto

VASTAB AIVAR MÄE

Kuidas on psühholoogiliselt ja füüsiliselt võimalik lisaks „Eesti Kontserdile“ veel ka „Vanemuise“ teatri juhtimisega hakkama saada?

Kui „Vanemuise“ pakkumine tehti, anti mulle üks tund aega otsustamiseks. Tegelikult ma ei mõelnudki selle tunni jooksul midagi, otsus oli kohe selge – igal juhul pakkumine vastu võtta. Ma ei ole enam poisike, võin oma intuitsiooni usaldada. See oli väljakutse, ikkagi teine ala, mida ei saa võrrelda „Eesti Kontserdi“ tööga. Ja palju teistsugust publikut. Aga et kuidas hakkama saada? Pead oskama oma aega jaotada, pead usaldama inimesi, mitte kõiki ülesandeid endale krahmama, ja panema paika, kes mille eest vastutab. Kui vaja, siis käratada, kui vaja, siis kiita. Vits ja präänik käsikäes.

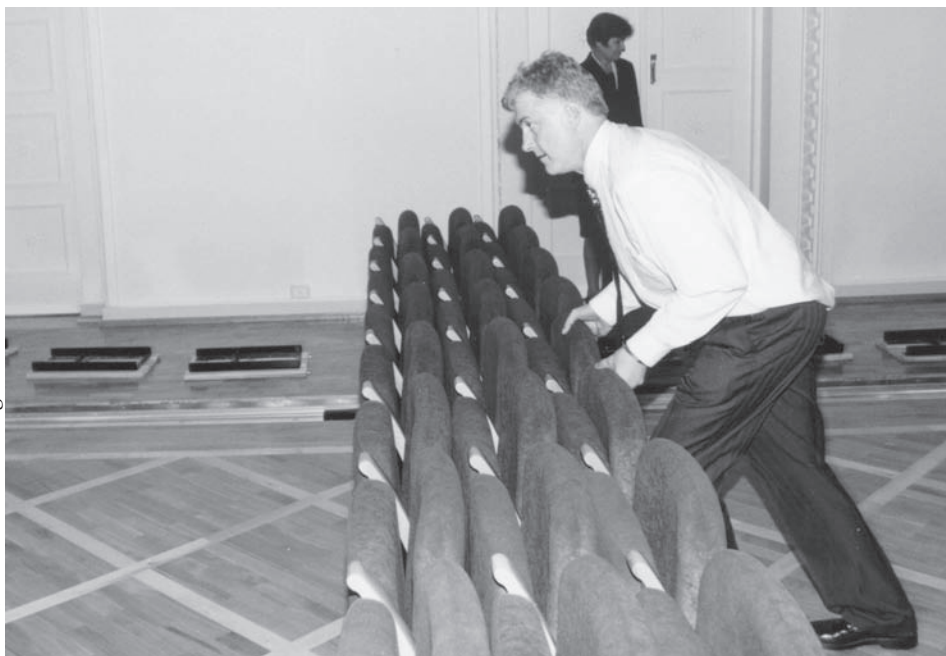
Selline on sinu juhtimisstiil?

Eks ta ole autoritaarne. Algul tuleb paljud otsused langetada ise. Tartu elustiil on ju pisut aeglasem kui Tallinnas ja „Vanemuises“ töötamise algusaegadel, kui teater oli pankrotis, ei olnud alati aega meeskonnaga arutada, mida me nüüd ette võtame. Iga minuti tagant tuli teha mingi otsus ja ma ei küsinud kellegi käest, mis sina sellest arvad. Pole aega midagi arvata, kui ollakse mudas, siis tuleb sellest lihtsalt välja tõusta. Praegu on juba aega ka demokraatiaks. Kuigi, mis seal salata, eks ma langetan otsused ikka ise. Aga idee on selles, et sõnum tuleks meeskonnalt endalt ja mina saaksin selle ainult heaks kiita. Õelda, et see on hea mõte.

Mis on sinu missioon või konkreetsed eesmärgid „Eesti Kontserdis“?

Mina tulin siia tööle 1993. aastal, väga kurval päeval, kui suri Peeter Lilje. Tookord oli esimene eesmärk muuta olukorda, et „Eesti Kontsert“ on Tallinnakeskne. Mujal riigis ei teinud ta peaaegu üldse kontserte. Praegu toimub seitsekümmend protsenti „Eesti Kontserdi“ esinemistest väljaspool Tallinna, mis on väga hea.

Iga asutus, olgu see kultuuriasutus või kasumit taotlev ettevõtte, püstitab ju firmasiseselt oma eesmärgid. Eks nende elluviimiseks me kogu meeskonnaga töötamegi. „Eesti Kontserdis“ on tehtud arengukava aastani 2012, aga ma arvan, et me saame oma eesmärgid varem täidetud, sest kultuurihuvi on suurem ja majandusolukord märksa parem, kui me aastal 1996 prognoosisime. Kui lähme tagasi aastatesse 1989–1991 või krooni algusaega 1992, oli põhimure see, et saalides haigutas tühjus, inimestel polnud raha kontserdile minna. Tookord oli nii-öelda vana publik seoses rahareformiga kadunud ja uut publikut veel ei olnud. Kultuuri nautimisega on juba kord nii, et see ei ole esmatarbekaup, vaid inimese vaba tahe ja valik. Elektriarvet peab maksma, aga kontserdil käima ei pea. Sellepärast oligi vaja midagi välja mõelda, et klassikaline muusika ei läheks surma teed. Meil lasti tol ajal vabalt toimetada ja lastakse siiani. Kas valitud tee on õige või vale, seda otsustab publik ja näitab aeg. Eks iga asutus ole oma juhi nägu. Aga oleme ju näinud, kuidas paljud kultuurikantsid vajuvad põrmu. Mingi majanduslik alus peab asjal olema, kapitalismi ajastul pilvedesse minna on mõttetu. Tuleb kunstilisi plaane teha, aga ka mõelda, kuidas neid rahastada. Tagasilööke on ikka, aga me oleme

Aivar Mäe näitamas, kuidas „Estonia“ kontserdisaali saab kiiresti ja kergesti kohandada ükskõik millise muu ürituse toimumispaigaks.

õnnelikud, et „Eesti Kontsert“ on praegu kõige rohkem külastatav kultuuriasutus Eestis. Ligikaudu 240 000 kuulajat aastas.

Aastal 1996 tuli idee, et kuna transport on kallid ja selleks, et õppida paremini turgu tundma, vajaksime baasettevõtteid kohapeal. Igal pool on inimesed erinevad ja nõudmised teised. Tuli mõte panna jalg kindlalt maha erinevates regioonides – nii põhjas, lõunas, idas kui ka läänes. Kolmveerand sellest projektist on praegu valmis ja avastamata on veel ainult Ida-Virumaa, mis on keeruline turg. Olen seal külastanud väga palju kontserte, et aru saada, mida seal tahetakse, milline on kontserdikultuur. Seal kandis on täiesti normaalne, et nelikümmend inimest räägib kontserdi ajal kõval häälel telefoniga ja käiakse uksest sisse-välja. Tuleb kontserdikultuuri õpetada, ja tahtmine on meil selleks olemas. Rahastamise osa on praegu märksa keerulisemaks muutunud. Mis seal salata, kasutasime Tartu ja Pärnu kontserdimaja ülesehitamisel ka seaduse auke, aga need on nüüdseks kinni pandud. Jõhvi kontserdimaja projektiga oleme nii kaugel, et juriidilised küljed on läbitud ja investor leitud.

Tartus oli kontserditraditsioon ja -kultuur olemas, aga maja oli väsinud, külm, ja orel kukkus seinast. Tartu projekt oli selle poolest raske, et kui me 1997. aastal alustasime, oli Eesti majandus kõrgseisus, aga aasta hiljem tuli täielik krahh. Kontserdimaja oli kiles, katusega, vihma sadas ja raha ei olnud... See oli tõesti selline aeg, kus mõtlesin, et peaks aknast alla hüppama, et muud varianti enam ei ole. Parastajaid on ka alati palju. Aga ka siis leidis väljapääs. Tookord leidsin raha Saksamaalt. Schleswig-Holstein Landesbank vahendas raha Eesti Ühis pangale, kes omakorda ehitust finantseeris.

Pärnus oli jälle sellepärast risk märksa suurem kui Tartus, et seal pole kunagi

Harri Rospu foto

Hea on istuda ühes „oma saalidest”, teades, et sinu juhitud organisatsioon on kõige külastatavam kultuuriasutus Eestis. „Estonia” kontserdisaalis augustis 2004.

kontserdimaja olnudki. Täiesti uus ja tundmatu olukord, aga on ju teatud piir, millest alates on üldse mõtet kontserdisaali ehitama hakata. Kui sa prognoosid, et su saali üle kahesaja inimese ei tule, pole mõtet ehitust alustadagi.

Aga mõelda tuleb ka kontsertide kvaliteedile ja muusika paljususele. „Eesti Kontsert” ei saa rõhuda väga palju näiteks uuele muusikale ega toota palju nišikontserte. Peame kõigile mõtlema, aga kindlasti ei saa me Valduri ja Maiaega ühte heita. Balansseerime noatera peal, et me ei väljuks oma põhikirjalisest tegevusest, aga samal ajal ei oleks üldsusele liiga elitaarne.

Mis on „Vanemuises” praegu kõige tähtsam?

„Vanemuine” oli tõesti väljakutse, millesarnaseid iga päev ei esitata. Ja meesugu on kord selline, et kui sulle antakse kõige aktiivsemal eluperioodil võimalus organisatsioon nullist üles ehitada, tundub see nii ahvatlev. Tegime teatri meeskonnaga plaanid kolmeks aastaks ja kui küsida, kas täna läheb hästi, siis vastan – täiesti normaalselt. Aga teha on veel palju ja on ka palju vaenlasi.

Mina olen ikkagi teatri külastaja, draama alal võhik, kes ei tunne köögipoolt. Mõned minu mõtted tunduvad sellepärast teatri meeskonnale võib-olla vastuolulised, aga miks mitte proovida. Murda harjumust – „Vanemuises” algab 134. hooaeg – on ikka väga raske. Mõeldakse, et siin on kogu aeg nii olnud, miks nüüd peaks tegema teisiti. Aga teater on tõusuteel ja meie latt ei ole sugugi kõrgel – tahaksime saada Eestis teatriks number üks...

Oled hariduselt dirigent, ka ERSO ees seisnud.

Asutasin aastal 1990 „Arsise”. See oli tol ajal esimene koor, mis oli aktsiaselts.

Konservatooriumi lõpetamisel aastal 1985 sai Aivar Mäe täieliku kurioosumina töölesuunamise lauljaks rockansambli „Vitamiin”. Paremal süntesaatori taga Peeter Vähi, kes tookord Aivari ansambli kutsus. Nende koostöö on hiljem jätkunud kolleegidena „Eesti Kontserdis”.

Kuna ma olin koorifänn – olen ka Tõnu Kaljuste kooris laulnud –, oli soov laulda läbi kogu koorimuusika kullafond. Taidluskoori kohta esitasime väga keerulisi teoseid. Reisisime palju, tööme konkurssidelt *grand prix*’sid, aga ei afišeerinud seda eriti, sest see polnud meie jaoks oluline. ERSOt olen mitu korda juhatanud plaadistustel seoses oma koori ja „Arsise” kellade ansambliga. Salvestasime näiteks Peeter Vähi „Kellade sümfoonia”. Aga kui sa praegu küsiks, kas ma läheksin veel ERSO ette – mitte iialgi.

Enamik muusikuid oskab küll lugeda oma raha, aga seda mõne endast väljaspool asuva asja nimel liikuma panna ja mingi organisatsiooni majanduslikku tegevust planeerida mitte eriti. Millistel asjaoludel sina, hariduselt muusik, endas majandusinimese võimed avastasid?

Esimene rahaline vastutus oli Tabasalu bigbändide festival. Teine oli „Arsise” koor. Kunsti toitmiseks oli vaja korraldada lisamajandustegevust, et hankida noote, ringi sõita. Meil oli oma buss, mis teenis koorile kontsertide korraldamise raha. Ega „Arsis” riiklikul tasandil toetust saanud pole. Kui olen põhimõtte pärast raha küsinud, et vaadata, kas antakse, siis on öeldud, et Mäe saab ju ise hakkama.

Ma olen muidugi ka varakult kodust lahkunud. Olen pärnakas ja tulin aastal 1976, 16-aastasena Tallinna Muusikakeskkooli. Maapoiss üksi Tallinna linna peal... Tuli mõelda, kuidas ära elada. Restoranis mängida ja nii edasi. Juba 1976. aastal eksisteeris Eestis kapitalism täie hooga. Muusikute jaoks vähemalt.

Palju sa praegu jõuad praktikuna muusikaga tegelda?

Väga vähe. Aga mulle piisab sellest, kui saan natukesekski administratiivtööst välja. Olen küll kellade ansambli kunstiline juht, aga selles mõttes orkestrant, et mängin ise pilli. Hea on olla lihtsalt mängija, tagaplaanil. Tunnen ennast laval hästi. Ma olen seda ju riikliku filharmoonia päevil pikalt teinud. Mulle meeldib kuulda, kuidas publik plaksutab.

Kuidas sa „Vitamiini“ sattusid ja mida selles ansambelis laulmine andis?

Lõpetasin konservatooriumi 1985. aastal ja olin vist esimene konsi lõpetaja, kes suunati ametlikult tööle rockansamblesse. Venno Laul, kes oli sel ajal rektor, oli absoluutselt asja vastu. Aga tänu Sapožninile ja kultuuriministrile – see oli vist Lott tol ajal? – asi kuidagi ära korraldati. Muidu oleksin pidanud minema tööle kuhugi maakooli. Peeter Vähi tegi ettepaneku „Vitamiini“ tulla.

Mida see andis? Kui pakutakse võimalust rännata läbi terve Venemaa ja maks- takse selle eest veel peale, siis kes ei oleks nõus? Ja kui saalid on puupüsti täis... Eks see oli muidugi orjatoõ. Oli päevi, kui toimus viis kontserti järjest, teed nagu kinoseansse. Olen esinenud Tšernobõlis ja hullemateski kohtades.

Tšernobõli minek oli käsk Moskvast. Seal oli tookord vaja kogu maapind poole meetri sügavuselt üles kaevata, aga sealsel rahval oli komme peita puskaripudelid maa sisse, et need oleksid jahedas. Leiti sadu liitreid puskarit. Vene ohvitserid löid need puruks, siis haarati juba püssid ja oleks võinud minna kohalikuks sõjaks. Selle ärahoidmiseks oli vaja rahustavat operatsiooni. Ja selleks on alati muusika.

Ansambel „Vitamiin“ pidi tegema muusikateraapiat Tšernobõlis?

Kirjas oli, et Kiievi oblastis, aga oli ju selge, kuhu minek. Tulime just Kamtšatkalt – 60 päeva, üle 90 kontserdi. Moskva lennujaamas saime telefonogrammi, milles öeldi, et puhkusele veel ei saa, vaja kiiresti kuus kontserti anda. Tallinna lennuväljal läksin üle aedade, aga mind saadi ikka kätte, maamajast püüti kinni. „Volga“ tuli järele ja olingi Tšernobõlis. Valik oli lihtne: kas kuus kuud labidaga või kuus päeva lauldes. Oli sõjaolukord, ametlikult. Ilma hoiatamata võidi maha lasta. Aga seegi oli omamoodi kogemus. Kogu ansambli aparatuuri pidime sinna jätma, sest seda ei tohtinud enam välja viia. Oma kiiritusdoosi olen vist ka kätte saanud, aga ma parem ei mõtle sellele. Mõelgem hoopis nendele, kes olid seal kuus kuud, mis mi- na siin räägin oma kuuest päevast. Seal oli ka kohalik ansambel, „Respirator“. Need mehed on kõik surnud.

Sinu isik ja tegevus on äärmiselt nähtaval ja nii komplimentide kui ka kurja kriitika objekt. Kuidas sa kriitikale reageerid? Kas tegutsed põhimõttel „las koerad hauguvad, karavan läheb edasi“, teed nii-öelda konstruktiivsest kriitika- kast järeldused, irisemist ignoreerid?

Kõik variandid, mis sa välja pakkusid, on kasutatavad. Kõik sõltub sellest, kas kriitika on personaalne, organisatsiooni- või kunstikeskne. Vastavalt sellele ka reageerin. „Eesti Kontserdi“ seisukoht ajakirjanduse suhtes on hoida põhimõtte- liselt madalat profiili. Me ei märatse kellegi vastu meedias. Oleme viie aasta jooksul vist ainult üks kord vastuartikli teinud.

Eks nende kahe pääsukese, nii Tartu kui ka Pärnu kontserdimaja aadressil kuulis kriitikat juba enne nende valmimist. Milleks, kas üldse on vaja. Aga mul on suhteliselt selekteeriv mälu. Saasta ma meelde ei jäta. Kritiseerivad artiklid loen enamasti läbi. Kui tegemist on tõelise saastaga, lasen seda kellelgi endale tsi- teerida, ei taha sellega oma närve rikkuda.

Häid hetki on ka palju. Minu jaoks on kõige positiivsem see, kui hinnangut ei anna kriitik ajalehes, vaid oma meeskond. Mul oli „Vanemuises“ algul lühiajaline leping, pidin lõpetama 2003. aasta teatris nii, et see ei kukuks auku. Selle ülesande ma 31. detsembriks täitsin ja minu aeg oli sellega justkui otsas. Aga siis toimus kollektiivi kohtumine kultuuriministriga ja esitati memorandum, et Mäe peab

„Arsise” kellade ansambel on praegu Mäele üks väheseid võimalusi end administratiivtöö kõrval ka „praktiseeriva muusikuna” tunda.

jätkama. Ega häid juhte pole olemas. Nad kõik on omamoodi kaabakad ja orja-
pidajad. Aga kui organisatsioon sind toetab, on kindlam elada ja nooltest, mis
ajakirjandusest tulevad, saadakse koos üle.

Üldiselt võttes – pead olema enese vastu aus, oma inimeste vastu aus, publiku
vastu aus. Ja ka majanduslikus mõttes aus. Sellest hetkest, kui hakkad töötama
endale ja oma taskule, võid ära minna.

Mida sa „Eesti Kontserdi” juhi positsioonilt ajakirjandusele veel ette heidad?

Kui me võtame mõne üleriigilise tähtsusega lehe, siis artikkel, milles hakatakse
tegema vormianalüüsi, räägitakse *piano*’st ja *forte*’st ja sonaat-allegro vormist, ei
anna publikule midagi ja on hoopis peletav. Eesti on väike ja selliste artiklite mõju
on märgatav. Me võitleme sellega, aga ei saa ära keelata. Meil on ju vaba ajakir-
jandus. Mõttetuid artikleid ilmub suhteliselt palju. Ei saa ühele kriitikule ühepalju
meeldida nii nüüdismuusika kui ka vanamuusika, tal on kujunenud oma iidolid,
keda ta jumaldab, sõltumata sellest, kuidas iidol esineb. Ja on teised muusikud,
keda ta pidevalt maha teeb. Me arutleme „Eesti Kontserdi” kunstinõukogus ilmu-
nud artiklite üle. Kontsertide küllastamine on meile kohustuslik, eks me teame ise
ka, mis läks hästi, mis halvasti. Issanda loomaaed kunstinõukogus on ju ka päris
erinevate vaadete ja harjumustega. Aga teatrikriitika on minu arvates paremini
paigas – nii kritiseerivad kui ka positiivsed artiklid on inimesele lähedasemad,
lugeja saab neist aru.

Mõni aasta tagasi kostis palju nurinat eesti interpretidelt, et „Eesti Kontsert” peaks neid rohkem toetama.

Kohtun nendega. Muusikaakadeemia toodab ju palju, aga ma arvan, et sellist
kommunismi, kus kõigepealt koolitab riik muusikud ja seejärel tagab riigiasutus

„Eesti Kontsert“ neile pensionini töö, ei taha tegelikult keegi. Loomulikult, selleks et üldse tuleksid tipud, on vaja neile esinemisvõimalusi anda. Muusikuid tuleb järjest peale, aga tipud võime ühe käe näppudel üles lugeda. Meil siin on oma nägemus, kellest võiks asja saada. Samuti on vanad kogenud tegijad, kellele peaks auväärseuse pärast tööd pakkuma. Aga Eesti turg on väike. Me teeme praegu 900 kontserti aastas, mis isegi Soome või Rootsi võrreldes on väga suur arv.

Eesti interpretide puhul on sageli probleem, et puudub kontserdi idee. Tuleb pakkumine, et esitan järgmisel hooajal selle ja selle Beethoveni sonaadi, aga kandvat ideed, mis publikule peale läheks, ei ole. Paraku tuleb mõelda sellele, et kodused kuulamisvõimalused on meeletud ja interpretatsiooni kvaliteet, mida plaaditööstus pakub, väga kõrge. Milleks inimesele siis see kontserdisaal, kus lavale tuleb eesti interpret, kes võib-olla kõigele täpselt pihtagi ei saa. Samas tegime eelmisel aastal „Reval Ensemble’iga“ neljast kontserdist koosneva tsükli, mis oli suhteliselt kulukas ettevõtmine ja millele majanduslikust seisukohast oleks pidanud kohe kriipsu peale tõmbama, aga sarja idee kandis.

Oled kindlasti hästi kursis, kuidas töötavad „Eesti Kontserdiga“ analoogilised asutused teistes riikides. Kas „Eesti Kontserdi“ tegevuses on meie oludest tingitud omapärasid?

Tegelikult „Eesti Kontserdil“ maailmas analooge ei olegi. Me otsisime neid, aga panime siis ideed sellisesse kesta, mis oleks meie turu seisukohalt normaalne. Kõigepealt oli vaja – nagu „Arsises“ – leida lisamajandusharu selleks puhuks, kui tulevad tagasilöögid. Et me suudaksime uuesti tõusta, kui ostame sisse hea orkestri, aga külastatavus on kaks inimest. Selleks oli vaja luua mingi baas. „Eesti Kontserdi“ eelis on see, et ta on ise mitme saali omanik. Me opereerime nende saalidega, me saame kujundada inimese maitset mitte ainult oma kontsertidega, vaid ka sellega, mis nendes saalides veel toimub. Toome erinevate üritustega saali inimese, kes pole seal varem kunagi käinud. Maja meeldib talle, õhkkond meeldib, ja ta tuleb hiljem samasse saali ka kontserdile. Analüüs näitab, et see idee töötab väga hästi.

Euroopast käiakse palju meilt šnitti võtmas – Norrast, Saksamaalt, Hollandist. Vaadatakse, kuidas meil organisatsioon töötab. Kui teiste, meiega sarnaste asutuste eelarves on piletitulu olulisus enamasti kaheksakümmend protsenti, siis meil on see ainult kakskümmend viis protsenti. See tähendab, et tagasilöökk piletimüügis ei tekita „Eesti Kontserdis“ veel kaost. See oli meie eesmärk ja selle oleme saavutanud. Saladusi meil ei ole, me oleme ju riigiasutus, mitte erafirma. Aga jah, prioriteedid on eelarves paika pandud ja ma võin öelda, et riik toetab meid väga hästi. Tavaliselt öeldakse, et meil on kultuur alafinantseeritud, aga kui vaatame teiste riikide eelarveid ja seda, kuidas seal kultuuri rahastatakse, siis me oleme Euroopas esirinnas. Muidugi, väikese riigi kohta valitseb meil selline kultuuride paljusus, et see on midagi enneolematut. Tegijaid on palju, žanreid ja nišše tohutult palju. Ja ka külastatavus on ju meeletu. Võtame kas või suvekuud – sajad tuhanded inimesed käivad kontserdil, sadagu vihma või paistku päike.

Kui palju kajastub sinu isiklik muusikamaitse „Eesti Kontserdi“ kavades?

Kuigi ma olen ise konsi lõpetanud, ei pea ma ennast nii kompetentseks, et kõik võiks toimuda minu maitse järgi. Panin selle pädevuse käskkirjaga ametlikult kunstinõukogule, mille liige ma ka ise olen. Nõukogus on kaheksa inimest. Kui

sa küsid, kas mul on vetoõigus — jah. Aga vetoõigust kasutan ma ainult siis, kui rahanumbrid hakkavad päratult suureks minema. Siiski, on teatud suurprojektid, millel on ajalooline väärtus. Väga hea näide on eelmise aasta „NYJD“-festival. Sellist suurtegitajate kaskaadi pole meie festivalidel tükk aega olnud. See oli meile majanduslikult raske ja tõtt-õelda lakume siamaani haavu, aga me tegime ajalugu. Moraalne kasu on meeletu. Hoian kunstinõukogus tagaplaanile, mõtlen publikule, aga ka väitlen ja kaklen produtsentidega. Kui vaja, siis ka käratan. Kunagi oli „Eesti Kontserdi“ eesotsas direktor, kes juhtis majandustegevust, ja oli kunstiline juht. Praegu „Eesti Kontserdile“ kunstilist juhti leida on praktiliselt võimatu. Nii või naa on tema arvamus subjektiivne, ükskõik kelle ma sellele tööle kutsuaksin. Kui võtaksin pianisti, toimuksid eelkõige klaverikontserdid, kui võtan tšellisti, siis tšellokontserdid.

Kui palju tegeleb „Eesti Kontsert“ sinu arvates projektidega, mida võiks nimetada kommertsiks?

Kommerts selles mõttes, nagu sina praegu küsid, ei ole sama kommerts, millest mina kunstinõukogus räägin. Kommerts tähendab meie mõistes seda, et me teeme projekti, mis toodab kasumit. See võib olla ka sümfooniakontsert. Tavaliselt üritame teha kolmes kontserdimajas ühe sellise projekti kuus, mis tooks kohale, ütleme, tuhat inimest, ehk siis täismaja. Aga see on ühtlasi kõrgkultuur.

Meie publik on nii manipuleeritav. Üks „vale“ artikkel lehes võib tähendada katastroofi kontserdi korraldajale. Inimene kardab sõna „kõrgkultuur“ ja tegelikult kardab ka „Estonia“ kontserdisaali. Ja Pärnu ja Tartu oma. Ja väga raske on selgitada, et see on osa teie elust. Täna õhtul lähete, kuulate, naudite. Mis tähendab „aru saamine“? Ei peagi „aru saama“. Lase muusika endast lihtsalt läbi, see on osa sinu elust. Nagu muud hääled, mida me enda ümber kuuleme.

Kust sa ammutad energiat, et endale võetud kohustustega haigeks jäämata hakkama saada?

Ma arvan, et ma olen vampiir. Paljud muusikud tahavad olla üksi kusagil metsas. Mind tüütab see ära ja siis ma olen veel kaks korda rohkem väsinud. Ma arvan, et ma saan oma energia inimestelt, kuigi ma ei ole näinud, et keegi pärast minuga suhtlemist ukse taga kotina maha kukuks. Töötan ka „Arsise“ kellade koolis lastega ja see on koht, kust ma saan tohutult energiat.

Küsinud ANNELI REMME

AIVAR MÄE on sündinud 12. mail 1960. Ta on lõpetanud 1979 Tallinna Muusikakeskkooli klarneti erialal ja 1985 Tallinna Riikliku Konservatooriumi muusikapedaagoogika erialal. 1991 täiendanud end Portland State University's mäenedžmendi alal. Töötanud muusikuna ENSV Riiklikus Filharmoonias, levimuusika sektori juhatajana ENSV Rahvaloomingu ja Kultuuritöö Teaduslikus Metoodikakeskuses, muusikaosakonna juhatajana Rahvakultuuri Arenduskeskuses, kooriosakonna juhatajana Eesti Muusikaühingus. Alates 1993. aastast oli Mäe Riigietendusametuse „Eesti Kontsert“ asedirektor, aastast 1999 direktori kohusetäitja ja 2000-ndast on ta „Eesti Kontserdi“ direktor. Aastast 2003 töötas ta teatri „Vanemuine“ direktori kohusetäitjana ning alates 2004-ndast on Mäe ka „Vanemuise“ direktor.